

Arrest

nr. 248 462 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en op 17 augustus 1989 geboren te Uige. U woonde als kind in Kimbele. U ging niet regelmatig naar school, omdat de scholen niet goed functioneerden tijdens de oorlog. Toen u 13 was verhuisde u met uw moeder naar Mbemba Ngango in Uige. Tussen 2006 en 2012 leerde u al werkend mechanica. Daarna werkte u in de diamantontginning, iets wat binnen uw familie al generaties lang gedaan werd. Tot 2017 woonde u in Uige, waarna u naar Luanda verhuisde.

Tussen januari 2018 en november 2018 reisde u regelmatig over een weer tussen Luanda en de provincie Lunda, waar u op verschillende plaatsen naar diamanten zocht. In november 2018 was u weer in Lunda, u was gedurende een week aan het werk met een ploeg van twaalf vaste personen. Op een nacht, toen jullie werk gedaan was voor die dag en jullie eten aan het bereiden waren, doken er plots militairen op. Jullie werden gearresteerd en jullie spullen werden doorzocht. M., een Senegalees, slikte de steen die jullie gevonden hadden in. Hij werd weggebracht en u heeft hem niet meer teruggezien. De overige elf, u inclusief, werden meegenomen naar de gevangenis van Uige. U verbleef 3 maanden in de gevangenis van Uige en werd er erg slecht behandeld. Elke nacht werd één van uw kompanen meegenomen, waarna u hem niet meer terug zag. In januari 2019 kwam A.S., een broer van uw vader en de commandant van de provincie Uige, u halen uit de gevangenis. Hij nam u mee naar zijn huis in Gai, Uige, in een militair kamp. Na enkele dagen ging hij met u naar Luanda. Op 6 februari 2019 nam u op de luchthaven van Luanda een vlucht naar Frankrijk, om vervolgens op 19 februari met de trein door te reizen naar België. Op 5 maart 2019 verzocht u internationale bescherming bij de Belgische instanties.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door de Angolese autoriteiten omdat u in de diamantsector werkt, en gearresteerd werd tijdens het illegaal ontginnen van diamant, nadat de president dit verboden had (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS p. 13). Een aantal van uw collega's werd gedood (zie CGVS p. 17).

Volgens uw verklaringen werd u eind november in de provincie Lunda gearresteerd met 10 van uw collega's (CGVS p. 6, 14, 15). Een twaalfde collega werd onmiddellijk weggebracht en werd volgens uw oom gedood (CGVS p.15).

Vervolgens zou u drie maanden vastgehouden zijn (CGVS p. 6).

U blijkt de grootste moeite te hebben om te situeren waar en wanneer u in Lunda naar diamanten hebt gezocht.

Gevraagd naar uw verblijfplaatsen stelt u in Lunda verbleven te hebben omdat u er naar diamanten zocht. U ging van de ene plaats naar de andere, om bij laag water diamanten te zoeken aan de Kwango rivier. U noemt Lucapa, Bananeira en Cafunfo als plaatsen waar u naartoe ging in Lunda. (CGVS p. 5, 6.) Van januari 2018 tot november 2018 stelt u regelmatig over en weer gereisd te zijn tussen Luanda en Lunda (CGVS p. 6). Gevraagd of u ook al voor januari 2018 naar Lunda ging, stelt u van wel en verklaart u dat u al een tiental jaar regelmatig naar verschillende plekken in de diamanthandel ging. U stelt dat u geen vaste plek had, maar overal naartoe ging. (CGVS p. 6.) Opnieuw gevraagd of u, voor u in Luanda woonde, reeds over en weer ging naar Lunda, antwoordt u bevestigend en noemt u verschillende plaatsen. Gevraagd of deze plaatsen dan allemaal in Lunda liggen, stelt u dat drie van de plaatsen die u noemde, inclusief de rivier de Kwango, in Uige liggen.

Gevraagd of u tussen januari en november 2018 enkel naar Lunda ging, of ook naar Uige, stelt u alleen naar Lunda te zijn gegaan. Opnieuw gevraagd naar welke plaatsen in Lunda u zou gaan, stelt u dat er verschillende gemeentes in dezelfde streek zijn, maar dat u de naam vergat. Gevraagd of de streek een naam heeft, stelt u eveneens dat u de streek vergeten bent, omdat het al een tijdje geleden is. U ging er voornamelijk om te werken en stelt niet te kunnen onthouden waar u overal kwam. (CGVS p. 6, 7.)

Nochtans zou men van iemand die tien jaar in de diamanthandel werkte en steeds over en weer reisde tussen zijn woonplaats en verschillende plaatsen waar men diamant kan ontginnen (CGVS p. 6), verwachten dat deze met gemak verschillende plaatsen kan opnoemen in de streek waar hij zelf het meest recent nog gewerkt heeft, alvorens het land te verlaten (CGVS p. 6, 11). Zeker aangezien u stelt dat uw familie al generaties lang in de diamantontginning zit (CGVS p. 6, 13), zou men verwachten dat u de plaatsen kent waar men het meeste kans heeft op succes en dat u de plaatsen waar u zelf kwam vlot kan situeren. Wanneer opnieuw wordt aangedrongen of u zich toch nog enkele plaatsen kan herinneren (u kon eerder immers drie plaatsen noemen waar u reeds kwam, in Lunda), stelt u naar Lucapa geweest te zijn, en daar in de buurt. Gevraagd of u dan enkel naar Lucapa ging, stelt u dat u naar verschillende plaatsen ging, maar dat u de andere plaatsen vergeten bent. (CGVS p. 7.) Bovenstaande laat toe vraagtekens te plaatsen bij uw bewering tien jaar lang in de diamantontginning werkzaam te zijn geweest en bijna een jaar lang over en weer gereisd te hebben tussen Lunda en Luanda.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de diamantontginning in Angola zich voornamelijk in de provincies Lunda Sul en Lunda Norte situeert, maar ook in Malanje, Kwanza Norte, Kwanza Sul en Uíge lopen er licenties. Twee van de plaatsen die u in Lunda noemt, worden teruggevonden in Lunda Norte, Cafunfo in het westen van de provincie, bij de Kwango rivier, en Lucapa in het oosten. Hoewel u erg vaag blijft over waar in Lunda u juist aan diamantontginning deed, zijn dit de enige twee plaatsen die u noemde, die effectief worden teruggevonden in Lunda (Norte). De plaatsen liggen enkele honderden kilometers uit elkaar en de reistijd ernaartoe zal dus vanuit Luanda enorm verschillen. **Het is dan ook onbegrijpelijk dat u de plaats in Lunda waar u aan het werk zou zijn geweest tijdens uw arrestatie, niet kan noemen, noch situeren (CGVS p. 19).** Men zou immers verwachten dat u deze plaats kan situeren tegenover een nabijgelegen stad of dorp, tegenover de twee plaatsen in Lunda die u in elk geval kent, of toch minstens in Lunda Norte dan wel Lunda Sul. Gevraagd om de plaats waar u gearresteerd werd te situeren, stelt u echter slechts dat u midden in het woud zat en niet zomaar kan preciseren waar u was (CGVS p. 19). De vaststelling dat u geen idee heeft waar u (al een week lang, CGVS p. 15) aan het werk was toen u gearresteerd werd, doet reeds bij voorbaat afbreuk aan uw bewering in de provincie Lunda gearresteerd geweest te zijn tijdens het ontginnen van diamanten.

Ook met betrekking tot uw maandenlange detentie kan u niet overtuigen.

U stelt aanvankelijk dat u drie maanden in de gevangenis van Kindoke in Uíge heeft doorgebracht, van november 2018 tot eind januari 2019 (CGVS p. 6). Desgevraagd blijkt u pas eind november gearresteerd te zijn geweest (CGVS p. 14, 15), en eind januari werd u opgehaald door A.S. (CGVS p. 8, 16). U hebt dus eerder twee dan drie maanden in de gevangenis doorgebracht. Opvallend genoeg verwijst u naar de man die u uit de gevangenis kwam halen nu eens als een broer van uw vader (CGVS p. 8, 10), dan weer verwijst u naar hem als een goede vriend van uw vader (CGVS p. 16, 18). Ook over uw verblijf in detentie legt u wisselde verklaringen af. U stelt immers met elf personen vastgehouden te zijn in een gebouw, jullie waren met twaalf samen aan het werk geweest in Lunda, maar één van de twaalf werd niet naar hetzelfde gebouw gebracht (CGVS p. 15, 16). U verklaart verder dat gedurende heel uw detentie er elke nacht iemand uit het gebouw werd weggehaald door een gemaskerd persoon. U bevestigt desgevraagd dat ze elke nacht iemand kwamen halen. (CGVS p. 16.) Aangezien u maandenlang werd vastgehouden en maar met elf personen naar de gevangenis werd gebracht, wordt u gevraagd of er nog andere mensen in dezelfde ruimte verbleven, wat u ontkent. U herhaalt desgevraagd dat u er drie maanden heeft gezeten en eveneens dat er tenzij jullie elf niemand anders in hetzelfde gebouw vastgehouden. (CGVS p. 12) Dit alles is weinig coherent met uw herhaaldelijke bewering dat u drie maanden werd vastgehouden en er elke nacht iemand werd weggehaald, aangezien u dan na minder dan twee weken alle elf al zou zijn weggehaald.

Gevraagd wanneer ze begonnen met elke nacht iemand weg te halen, stelt u nu plots dat er niet dagelijks iemand werd weggehaald, maar slechts om de drie of vier dagen. Ook volgens deze versie van de feiten zou men op die manier na ongeveer anderhalve maand geen gevangenen meer over gehad hebben. Nog later stelt u dan weer dat er op het moment dat de commandant van de provincie u kwam halen, er nog maar drie van uw medegevangenen werden opgehaald, wat dus neerkomt op één of twee per maand, en helemaal niet 'om de paar dagen', laat staan 'elke nacht'. Uw wisselende verklaringen over het lot van uw collega's en medegevangenen komen volstrekt ongeloofwaardig over. Bovendien blijkt u van geen enkele van uw tien medegevangenen de naam te kunnen noemen (CGVS p. 17), hoewel u in Lunda al een week met hen zou samengewerkt hebben (CGVS p. 15) en vervolgens drie (of toch zeker twee, zie supra) maanden met hen zou vastgehouden zijn (CGVS p. 6, 16).

Verder blijkt u zich niet de moeite getroost te hebben om de situatie met betrekking tot de diamantontginning in Angola op te volgen. Zo had u nooit gehoord over eerdere arrestaties in de diamantregio, noch weet u of dergelijke zaken vaak voorkomen (CGVS p. 17). Dit terwijl het uitwijzen van illegale mijnwerkers al sinds 2004 een gangbare praktijk is, waar ook Angolezen zonder papieren slachtoffer van kunnen worden (zie informatie in de blauwe map van het administratief dossier). Reeds in september 2018 lanceerde de Angolese president João Lourenço "Operatie Transparantie" om de mijnindustrie te reguleren en illegale ontginningsoperaties en migratie aan te pakken. Sindsdien zijn er talloze rapporteringen van gedwongen repatriëringen, arrestaties, in beslagname van materiaal en zelfs dodelijke slachtoffers. Begin oktober, dus ongeveer anderhalve maand voor u zelf gearresteerd werd, waren er reeds rapporteringen van geweld met dodelijke slachtoffers bij het viseren van artisanale (illegale) diamantontginningsactiviteiten. Vooral de stad Lucapa, die u zelf ook noemt, werd zwaar getroffen, met getuigen die beweren dat het leger en sommige leden van de lokale bevolking de (al dan niet illegaal verblijvende) mijnwerkers met geweld uit de stad verdreven hebben, waarbij talloze huizen vernield werden en ook doden zouden gevallen zijn.

Het is weinig aannemelijk dat u, die beweert al tien jaar in de diamantontginning te werken, en die wel weet te vertellen dat de president een verbod op diamantontginning had aangekondigd bij de machtswissel (CGVS p. 13), voor uw arrestatie niets zou opgevangen hebben over de recente gebeurtenissen in de regio, te meer omdat u er van januari tot november 2018 regelmatig aanwezig zou zijn geweest.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld. Uw verklaringen over de beweerde vervolgingsfeiten zijn immers volstrekt ongeloofwaardig.

U legt geen documenten voor die uw identiteit of reisweg kunnen ondersteunen. Bij DVZ stelde u met een vals paspoort gereisd te hebben (zie "Verklaring DVZ" pt. 24, in het administratief dossier). Ook voor het CGVS verklaart u niet met uw eigen paspoort gereisd te hebben (CGVS p. 12). U kan echter niets vertellen over de documenten waar u dan wel mee reisde, zelfs niet welke naam er in stond (CGVS p. 11, 12). Nochtans is de kans dat men tijdens vlieggreizen individueel gecontroleerd wordt erg reëel. Er kan dan ook moeilijk aangenomen worden dat u een vliegreis zou maken zonder zelfs te weten of de documenten die voor u gebruikt werden op uw eigen of op een andere naam stonden. Op die manier zou u immers snel door de mand vallen bij een controle, wat een onnodig risico vormt. Met betrekking tot het medisch attest dat u voorlegt met betrekking tot een anaal onderzoek dat u onderging, kan slechts worden opgemerkt dat een dokter weliswaar uitspraak kan doen over bepaalde fysieke letsels, maar dat hij voor de omstandigheden waarin deze letsels werden opgelopen aangewezen is op uw verklaringen hieromtrent. Dit attest doet dan ook geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de appreciatiefout en schending van:
"- het artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- het artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens;
- de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt."

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"1) Wat betreft de plaatsen en periodes waarin verzoekster diamanten heeft gedolven

Het CGVS is van mening dat het gerechtigd is van een asielzoeker die 10 jaar in de diamanthandel heeft gewerkt te verwachten dat hij gemakkelijk de verschillende plaatsen kan noemen waar hij heeft gewerkt of de plaatsen waar de beste kans bestaat om diamanten te vinden, vooral omdat de familie van de asielzoeker al meerdere generaties in de diamantwinning werkt.

Verzoeker heeft echter duidelijk uitgelegd (CGVS blz. 6 en 7) dat hij in de provincie Lunda, in Lucapa, Cafunfo en Bananeira en in de bedding van de rivier de Kwango, en in de provincie Uige, in Quimbele, Maquela do Zombo en Kibokolo heeft gewerkt.

Deze locaties komen overeen met de provincies die door het CGRA zijn geïdentificeerd als de provincies waar de diamantwinning gewoonlijk plaatsvindt.

Er moet worden opgemerkt dat hij nooit specifiek werd gevraagd wanneer hij op die locaties had gewerkt. In het onderhavige verzoekschrift verklaart klager echter dat hij eerst in de regio Uige is gaan werken, en met name in Quimbele, omdat zijn familie daar werkte, en vervolgens naar Lunda is gegaan, waar hij in 2016 en 2017 in Cafunfo en Bananeira heeft gewerkt. Hij voegt eraan toe dat hij in 2018 in Lucapa werkte, totdat hij werd gearresteerd.

Verzoekster heeft dit laatste element niet gespecificeerd tijdens de onderhoud bij het CGVS. Hij legde echter uit dat hij in het bos werkte, waar hij van de ene plaats naar de andere ging op zoek naar diamanten (CGVS p. 7), dat dit onbewoonde plaatsen waren, ver van elke stad of dorp (CGVS p. 19), zodat hij de plaats waar hij werkte op het moment dat hij gearresteerd werd, niet precies kon lokaliseren. Er zij op gewezen dat de verwerende partij geen specifieke vragen heeft gesteld die verzoekster in staat zouden hebben gesteld om informatie over dit onderwerp te verstrekken. De vragen zijn bijzonder vaag geformuleerd ("kan u dat specificeren, op welke plaats was u, in welke richting (dorp stad), hoe kan je de plek vinden?" en "is er iets dat u kan zeggen om het raadselachtige te situeren"), en zonder rekening te houden met het opleidingsniveau van verzoekster, die, zoals de verwerende partij zelf aangeeft, tijdens de oorlog grotendeels van school is gegaan (zie "feitenrelaas", stuk 1 en CGVS, p. 8). Verwerende partij had verzoekster bijvoorbeeld kunnen vragen om aan te geven naar welk dorp hij vanuit Luanda met de bus was gereisd voordat hij het bos inging, of de reistijd van die busreis, de richting die werd gekozen, of het nu naar Lunda Norte of Lunda Sul was, etc. (zie "feitenrelaas", stuk 1 in CGVS, p. 8).

Gezien deze elementen lijken de verklaringen van verzoekster over de plaats waar hij in de diamantwinning heeft gewerkt, voldoende nauwkeurig te zijn, gezien zijn specifieke profiel en het niveau van precisie dat daarom van hem kan worden verwacht.

Bovendien, zelfs als Uw Raad van mening zou zijn dat deze verklaringen niet nauwkeurig genoeg zijn, kan dit op zichzelf de geloofwaardigheid van zijn handel in diamanten niet in twijfel trekken. De verzoeker heeft namelijk een nauwkeurige en gedetailleerde uiteenzetting gegeven van zijn werk op dit gebied:

[...]

Verwerende partij heeft in dit verband slechts enkele aanvullende vragen gesteld. Het had ook de verzoekster kunnen vragen met welk gereedschap hij werkte, wat de methode is om diamanten te vinden, wat een typische werkdag is, hoe vaak hij diamanten vindt of voor hoeveel ze kunnen worden verkocht.

Er moet worden vastgesteld dat verzoekster inderdaad werkzaam was in de diamantmijnbouwsector in de provincies Uige en Lunda, waardoor hij werd blootgesteld aan vervolging door de Angolese regering. In geval van aanhoudende twijfel dienaangaande dient het bestreden beslissing nietig te worden verklaard, zodat verzoekster verder kan worden ondervraagd.

2) Wat betreft de detentie van verzoekster

Het CGVS heeft de realiteit van de detentie van verzoekster in twijfel getrokken wegens twee tegenstrijdigheden die in zijn opmerkingen aan de orde zijn gesteld.

In de eerste plaats merkt het CGVS op dat verzoekster heeft uitgelegd dat hij is vrijgelaten door tussenkomst van A.S., die hij heeft geïdentificeerd enerzijds als de broer van zijn vader en anderzijds als een vriend van zijn vader.

Er zij op gewezen dat verzoekster niet met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd tijdens zijn interview bij het CGVS. Als dit het geval was geweest, had hij kunnen bevestigen dat Meneer A.S. inderdaad een vriend van zijn vader was, dat deze hem had ontmoet toen ze beiden voor J.Sa. werkten en dat ze vervolgens beiden bij het leger van DOS SANTOS waren gegaan toen J.Sa. stierf (CGVS p. 7-8 en 12-13). Dit is waarschijnlijk een kleine vertaalfout. Er zij op gewezen dat verzoekster niet in de gelegenheid is gesteld om de inhoud van de notities van zijn persoonlijk onderhoud in het CGVS te controleren, aangezien deze in het Nederlands, een voor hem vreemde taal, zijn geschreven.

Het CGVS wijst ook op een tegenstrijdigheid tussen het aantal medegevangenen van verzoekster en de frequentie waarmee zij door hun ontvoerders werden meegenomen, voor een onbekende bestemming. Verzoekster legde uit dat hij twee maanden gevangen had gezeten waarin een gemaskerd individu regelmatig één van zijn medegevangenen kwam halen.

Hij zei dat dit "elke dag" gebeurde. Wat hij bedoelde was dat ze één voor één werden opgehaald (elke dag dat ze kwamen, werd er één persoon weggehaald). Hij kon niet zeggen, met welke precisie, hoe vaak deze gebeurtenis zich heeft voorgedaan. In feite werden verzoekster en zijn medegevangenen opgesloten in een donkere kamer, zonder licht, waar ze geen onderscheid konden maken tussen dag en nacht (CGVS, p. 16).

Nogmaals, het slecht opgeleide profiel van verzoekster moet in herinnering worden gebracht (CGVS, p. 8), waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van het verwachte niveau van nauwkeurigheid van zijn verklaringen.

Bovendien werd de vraag naar het moment waarop deze ontvoeringen begonnen, nooit meer aan verzoekster voorgelegd nadat hij had verklaard dat ze niet elke dag plaatsvonden, in tegenstelling tot wat de verwerende partij had begrepen. Hij stelt echter dat de ontvoeringen pas 10 of 15 dagen na het begin van de detentie zijn begonnen. Met dit element had ook rekening moeten worden gehouden bij de berekening door het CGVS.

Wat ten slotte de namen van de personen die met hem werken betreft, had verzoekster tijdens zijn onderhoud met het CGVS al spontaan de naam van M., een Senegalees, gegeven, de ééne van de personen die ten tijde van zijn arrestatie met hem in Lucapa werkten van wie hij het dichtst was en de enige met wie hij regelmatig sprak en met wie hij naar het comptoir ging om de door hem gevonden diamanten te verkopen (CGVS, p. 14).

Sindsdien herinnert hij zich ook de namen van Pe., een Angolees, met wie hij tijdens de pauzes kookte; en Pa., een Congolees, met wie hij ook een beetje babbelde tijdens de lunch, die beiden in de Kindoki-gevangenis bleven toen verzoekster werd vrijgelaten.

Opgemerkt dient te worden dat verzoekster ook spontaan en gedetailleerd verklaringen heeft afgelegd over zijn detentieomstandigheden in de Kindoki-gevangenis (CGVS, p. 16):

[...]

Afgezien van de vraag naar het aantal medegevangenen werden aan verzoekster geen verdere vragen gesteld over zijn detentieomstandigheden, hoewel hij verklaarde dat hij een anaal onderzoek had ondergaan om na te gaan of hij geen diamanten had ingeslikt (CGVS, p. 13; zie hieronder).

Deze vaststelling zou op zijn minst moeten leiden tot de nietigverklaring van de genomen beslissing, zodat verzoekster hierover in detail kan worden ondervraagd.

3) Wat betreft verzoeksters kennis van de situatie van de diamantontginning in Angola

Er zij op gewezen dat verzoekster spontaan verwees naar het feit dat de onderdrukking van de diamantsector aanzienlijk is toegenomen sinds de Angolese president Joao LOURENCO aan de macht is gekomen (CGVS, blz. 13).

Verzoekster was inderdaad op de hoogte van militaire wegversperringen, sluitingen van comptoirs, arrestaties en bloedbaden, maar kon geen specifieke voorbeelden noemen. Hij heeft weinig aandacht aan besteed omdat hij, na het verlies van zijn hele familie tijdens de oorlog (CGVS, p. 9), gewend was geraakt aan dergelijke gebeurtenissen, waaraan hij niet langer veel belang hechtte. Temeer omdat het bijna het enige beroep was dat hij ooit had uitgeoefend en dat van oudsher al generaties lang in zijn familie werd uitgeoefend, kon hij zich niet voorstellen het toch te veranderen. Hij probeerde echter gebieden te vermijden die als gevaarlijk werden beschouwd en waar het risico op arrestatie groter was.

Opnieuw moet rekening worden gehouden met het reeds genoemde bijzondere profiel van verzoekster, maar ook met het feit dat hij van januari 2018 tot november 2018 voornamelijk in het hart van liet bos werkte, ver van elke woning, zodat hij misschien niet op de hoogte was van specifieke gebeurtenissen die zich in de regio hadden voorgedaan.

In ieder geval is de vraag of verzoekster al dan niet op de hoogte was van deze gebeurtenissen van relatief belang, aangezien de realiteit ervan niet wordt betwist door het CGVS, zodat verzoekster als diamantmijnwerker inderdaad het risico liep te worden vervolgd door de Angolese autoriteiten in het kader van de door president Joao LOURENCO opgezette "Operatie Transparantie". Zoals hierboven uiteengezet, is dit risico in het specifieke geval van verzoekster, die bijna twee maanden werd vastgehouden voordat hij werd vrijgelaten dankzij de tussenkomst van A.S., werkelijkheid geworden.

4) Wat betreft de reisweg van verzoekster

Het CGVS stelt vast dat er een tegenstrijdigheid is in het feit dat verzoekster niet op de hoogte is van de inhoud van de documenten waarmee hij per vliegtuig naar Frankrijk is gereisd, en met name of deze documenten op zijn naam stonden of op een andere naam.

Verzoekster heeft echter uitgelegd dat hij deze documenten nooit in zijn hand heeft gehad. Het was de smokkelaar die hem vergezelde en die alles had geregeld toen hij de grens overstak (CGVS, p. 12). Er moet toch worden opgemerkt dat het CGVS stelt noch de identiteit en de Congolesse nationaliteit van verzoekster, noch het verloop van zijn reis naar België ter discussie.

5) Wat betreft het medisch attest met betrekking tot een anaal onderzoek

Het CGVS wijst dit medisch attest (stuk 3) af met het argument dat de arts weliswaar kan oordelen over het bestaan van letsels, maar niet kan aantonen onder welke omstandigheden deze letsels zijn opgelopen, zodat dit document de conclusies van het CGVS met betrekking tot de geloofwaardigheid van de rekening van verzoekster niet teniet zou doen.

Het Europees Hof voor de rechten van de mens heeft bij verschillende gelegenheden geoordeeld dat wanneer in een medische verklaring melding wordt gemaakt van littekens en verwondingen die verenigbaar zijn met de rekening van een asielzoeker, deze verklaring een bewijs vormt dat aanleiding geeft tot een vermoeden van het bestaan van een toekomstig risico en de bewijslast die normaal gesproken op de asielzoeker rust, omkeert (zie EHRM, R.J. tegen Frankrijk, req. nr. 10466/11, 19 september 2013; EHRM, R.C. tegen Zweden, req. nr. 41827/07, 9 maart 2010).

In het licht van de door verzoekster overgelegde medische verklaring, waarin staat dat hij door een anaal trauma objectief en subjectief letsel heeft opgelopen en in overeenstemming is met de verklaring van verzoekster dat tijdens zijn detentie in de gevangenis van Kindoki een anaal onderzoek is uitgevoerd om na te gaan of hij geen diamanten heeft ingeslikt, "il appartenait, dès lors, à la partie défenderesse de dissiper tout doute qui pourrait persister quant à la cause des symptômes constatés avant d'écarter la demande" (zie CCE nr. 99 380 van 21 maart 2013).

Verwerende partij heeft echter, in plaats van "elke twijfel weg te nemen die kan blijven bestaan over de oorzaak van de waargenomen symptomen", verzoekster geen vragen gesteld over de omstandigheden waarin dit trauma zich heeft voorgedaan. Opgemerkt dient te worden dit medisch attest al tijdens het interview van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken is overgelegd en dat verzoekster de omstandigheden in kwestie al bij dat interview heeft beschreven (zie vragenlijst, punt 5).

Dit gebrek aan grondigheid zou op zijn minst moeten leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beschikking."

Verzoeker meent dat uit zijn asielrelaas blijkt dat hij aan de voorwaarden voor toekenning van de vluchtelingenstatus voldoet en stelt, onder meer, dat hij behoort tot een sociale groep, de groep van mensen die in diamantwinning werken.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een medisch attest (stuk 3).

Ter zitting legt verzoeker een kopie van zijn identiteitskaart neer.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7.1. Artikel 48/6, §1, eerste tot derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.”

7.2. Verzoeker legt geen documenten neer ter staving van zijn reisweg en heeft hiervoor geen bevredigende verklaring, wel integendeel.

Verweerder motiveert de bestreden beslissing te dezen met recht als volgt:

“U legt geen documenten voor die uw identiteit of reisweg kunnen ondersteunen. Bij DVZ stelde u met een vals paspoort gereisd te hebben (zie “Verklaring DVZ” pt. 24, in het administratief dossier). Ook voor het CGVS verklaart u niet met uw eigen paspoort gereisd te hebben (CGVS p. 12). U kan echter niets vertellen over de documenten waar u dan wel mee reisde, zelfs niet welke naam er in stond (CGVS p. 11, 12). Nochtans is de kans dat men tijdens vlieggreizen individueel gecontroleerd wordt erg reëel. Er kan dan ook moeilijk aangenomen worden dat u een vliegreis zou maken zonder zelfs te weten of de documenten die voor u gebruikt werden op uw eigen of op een andere naam stonden. Op die manier zou u immers snel door de mand vallen bij een controle, wat een onnodig risico vormt.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift herneemt dat hij deze documenten nooit in zijn handen heeft gehad en dat de smokkelaar hem vergezelde en alles regelde toen hij de grens overstak, kan dit geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Indien verzoeker daadwerkelijk illegaal naar Europa reisde, is redelijkerwijs te verwachten dat hij dit nauwgezet kan toelichten, *quod non*. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op het werkelijke ogenblik van zijn vertrek uit zijn land en de wijze waarop dit gebeurde. Verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg en het gebruik van een vals paspoort ondermijnen dan ook reeds zijn algehele geloofwaardigheid.

7.3. Ter zitting legt verzoeker een kopie van zijn identiteitskaart neer. Het document wordt slechts bijgebracht in de vorm van een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht. Hoe dan ook staat verzoekers identiteit op het eerste zicht niet ter discussie. Verzoeker geeft evenwel geen nuttige uitleg over de wijze waarop hij dit document in handen kreeg en waar zijn originele identiteitskaart zich bevindt. Dit klemt des te meer aangezien hij, zonder enig begin van bewijs, verklaarde te hebben gereisd met een vals paspoort.

8. Verzoeker stelt Angola te zijn ontvlucht nadat hij er gearresteerd werd tijdens het illegaal ontginnen van diamant en een aantal van zijn collega's omwille hiervan gedood werd.

De elementen van de bestreden motivering zijn de volgende:

- verzoeker, die al tien jaar in de diamanthandel werkte, kan amper situeren waar en wanneer hij in Lunda naar diamanten heeft gezocht en kan niet concreet aangeven waar hij in Lunda aan het werk zou zijn geweest ten tijde van zijn arrestatie;
- aangaande zijn vermeende maandenlange detentie legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af;
- verzoeker heeft nagelaten de situatie met betrekking tot de diamantontginning in Angola op te volgen;
- het is niet aannemelijk dat verzoeker voor zijn arrestatie niets zou opgevangen hebben over de recente gebeurtenissen in de regio, te meer omdat hij er van januari tot november 2018 regelmatig aanwezig zou zijn geweest.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij wel degelijk heeft uitgelegd waar in Lunda hij naar diamant zocht en voegt eraan toe dat hij eerst in de regio Uige is gaan werken, en met name in Quimbele, omdat zijn familie daar werkte, vervolgens naar Lunda is gegaan, waar hij in 2016 en 2017 in Cafunfo en Bananeira heeft gewerkt, en dat hij in 2018 in Lucapa werkte, totdat hij werd gearresteerd.

De loutere verwijzingen naar zijn reeds afgelegde verklaringen en laattijdige toevoegingen in het verzoekschrift aangaande de plaatsen waar hij heeft gewerkt, kunnen geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker niet in staat was aan te geven waar in Lunda hij diamant ontgon in de periode van januari 2018 tot november 2018, noch waar hij aan het werk was op het moment van zijn arrestatie in november 2018. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dat verzoeker zich beperkte tot vage en oppervlakkige verklaringen aangaande de plaatsen waar hij diamant zou hebben ontgonnen in Lunda in 2018 (*“En tussen jan 2018 en nov 2018, ging u enkel in Lunda of ook wel eens in Uige?”*, *“Alleen in Lunda.”*, *“En op welke plaatsen in Lunda zou u gaan?”*, *“Er zijn verschillende gemeentes in dezelfde streek, maar ik vergat de naam.”*, *“Heeft de streek een naam?”*, *“Ja, maar die ben ik vergeten. Het is al een tijdje geleden. (denkt na) Ik ging er voornamelijk om te werken, ik kan niet onthouden waar ik allemaal geweest ben.”*, *“En kan u er nog enkele herinneren? Of één?”*, *“Lukapa. En daar in de buurt.”*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Bovendien kon verzoeker evenmin aanduiden waar en wanneer hij precies werd gearresteerd (*“Het moment waarop u gearresteerd werd: waar was u? thuis of waar?”*, *“Ik was in Lunda toen, in het woud.”*, *“En hoe is dat verlopen?”*, *“Het was 's avonds, ons werk was gedaan voor die nacht, we waren eten aan het bereiden.”*, *“Toen zijn de militairen plots opgedoken, ze schoten in het rond, het was erg moeilijk.”*, *“En dat was in november?”*, *“Ja, in november.”*, *“U was dus in Lunda, in het woud, hoe lang was u daar al ongeveer, hoeveel dagen, toen de militairen plots opdaagden?”*, *“Ik was er sinds november.”*, *“Weet u nog op welke dag u exact gearresteerd werd?”*, *“Het was in november, ik weet de juiste dag niet meer.”*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14; *“u werd gearresteerd in Lunda, waar was u juist, toen u gearresteerd werd?”*, *“In het woud, ik woonde er in het woud.”*, *“Kan u dat specificeren, op welke plaats was u, in welke richting (dorp stad), hoe kan je de plek vinden?”*, *“Het was niet op een plek waar mensen wonen ofzo, het was echt in het woud, ver weg van de bewoonde wereld.”*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Verzoekers onwetendheid met betrekking tot de plaatsen waar hij diamant zou hebben ontgonnen in de periode voorafgaand aan zijn vermeende arrestatie ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas.

9. Verzoeker stelt dat dient rekening te worden gehouden met zijn profiel en het gegeven dat hij amper naar school is gegaan.

Verzoeker toont echter niet aan dat zijn gebrek aan opleiding de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld en werkomgeving in tijd en ruimte te situeren. Van verzoeker, die al tien jaar in de diamantontginning werkt en wiens familie al generaties in deze sector zit, kan wel degelijk worden verwacht dat hij de plaatsen waar hij werkte zou kunnen toelichten. Dit betreffen immers elementen uit zijn directe leefomgeving.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Daarenboven werd verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bijgestaan door zijn advocaat zodat zijn eventuele beperkingen konden benadrukt worden, wat niet is gebeurd.

10. Verzoeker tracht de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuancerings die hij *post factum* nog tracht aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielrelaas volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind. De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

11. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij ten tijde van het gehoor had moeten geconfronteerd worden met de vastgestelde tegenstrijdigheden. De enkele opmerkingen aangaande de tegenstrijdigheden kunnen niet tot een andere beoordeling leiden en komen voor als een laattijdige poging tot rechtzetting van incoherenties, die tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing. De vaststelling dat verzoeker tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd met tegenstrijdige verklaringen neemt niet weg dat deze verklaringen bestaan als feitelijke elementen.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij zich inmiddels de namen van enkele medegevangenen kan herinneren. Deze laattijdige toevoeging kan geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat niet aannemelijk is dat verzoeker zich slechts één naam van de collega's waarmee hij werkte en vervolgens opgesloten zat, voor de geest kon halen.

Verzoeker wijst verder op zijn verklaringen aangaande zijn detentieomstandigheden en het gegeven dat hieromtrent geen verdere vragen werden gesteld. Hij gaat eraan voorbij dat de commissaris-generaal de waarachtigheid en het gewicht van de aangevoerde elementen en documenten beoordeelt, waarbij de door de commissaris-generaal gegeven motivering afdoende en daadkrachtig moet zijn. Dit is *in casu* het geval.

Aangaande zijn kennis van de situatie van de diamantontginning in Angola wijst verzoeker andermaal op zijn profiel, hetgeen geen afdoende verklaring is voor zijn onwetendheid over de recente gebeurtenissen in de regio waar hij werkte. Verzoeker is niet ernstig waar hij stelt dat hij weinig aandacht besteedt aan wegversperringen, militaire wegversperringen, sluitingen van comptoirs, arrestaties en bloedbaden, omdat hij na het verlies van zijn hele familie tijdens de oorlog gewend was geraakt aan dergelijke gebeurtenissen. Immers blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker steeds in groepsverband werkte, zodat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat dergelijke gebeurtenissen een courant gespreksonderwerp uitmaakte onder zijn collega's. Verzoekers onwetendheid ondergraaft wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn relaas.

12. De door verzoeker neergelegde medische attesten van 14 april 2019 en 13 maart 2019 maken melding van fysieke letsels ingevolge een anaal onderzoek dat verzoeker onderging.

De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt in het kader van het verzoek om internationale bescherming. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel de documenten het bestaan van bepaalde fysieke letsels kunnen aantonen, vormen deze neergelegde medische stukken geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde letsels werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.

In de respectievelijke medische attesten werden vaststellingen gedaan in verband met de fysieke letsels die verzoeker heeft, doch hieruit kan de oorzaak van deze letsels, mede gelet op het ongeloofwaardig relaas inzake diamantwinning en detentie, niet worden achterhaald. De medische attesten tonen aldus op geen enkele wijze de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten aan.

In het licht van het gehele dossier kunnen de medische attesten de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen, noch het bestaan van een risico op problemen bij terugkeer naar Angola aannemelijk maken.

13. Ten overvloede kan worden opgemerkt, waar verzoeker betoogt dat hij behoort tot de sociale groep van personen die in diamantwinning werken, dat hij hiermee voorbij gaat aan het begrip 'sociale groep' zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Zo wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, als zij een kenmerk of geloof delen dat dermate fundamenteel is voor hun identiteit of morele identiteit dat van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij dit opgeven *en* de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd of als de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft.

De 'groep van personen die in diamantwinning werken' beantwoordt niet aan deze definitie. Verzoeker toont niet aan dat zijn gemeenschappelijke achtergrond niet gewijzigd kan worden noch dat zijn groep als afwijkend wordt beschouwd.

14. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Omwille van het voorstaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

15. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS